

navatel zaměstnanci poskytl bezplatně anebo za plat. Lhostejno, že v § 2 c) zákona o prac. soudech není uveden výslovně též nárok na náhradu škody, vzniklé při užívání služebního bytu, ježto v § 2 c) jsou uvedeny jen příkladmo («zejména») některé případy tam spadající. Bylo-li užívání služebního bytu a jeho příslušenství součástí služebního poměru a utrpěla-li žalobkyně při užívání služebního bytu úraz a vznášela-li proto náhradní nárok proti žalovanému, jde o spor naznačený v předpisu § 2 c) zák. o prac. soudech. V souzené věci byla podána žaloba dne 28. července 1932, tedy již po účinnosti zákona o pracovních soudech ze dne 4. července 1931, čís. 131 Sb. z. a n., u krajského soudu v M., ač měla býti podána u okresního soudu v B. (srov. čís. 11733 Sb. n. s.). Jednal tudíž o žalobě soud, jenž se nemohl státi příslušným ani dohodou stran (§ 104 j. n.) a jsou proto rozsudky nižších soudů i s předchozím řízením zmatečné podle § 477 čís. 3 c. ř. s. K této zmatečnosti jest přihlédnouti z úřadu (§§ 471 čís. 7, 513 c. ř. s.).

Čís. 14942.

Odstupné, ktoré si niekto vymienil za to, že sa vzdal nárokov z kúpo-predajnej, štátnym pozemkovým úradom už schválenej smluvy o zabranom majetku, nie je žalovateľné.

(Rozh. zo 7. februára 1936, Rv III 592/35.)

Cedent žalobkyne X. chcel si zadovážiť skráteným prídellovým pokračovaním zo zabraného veľkého majetku pozemkového Y-a určitý hospodársky objekt ako zbytkový statok so súhlasom Štátneho pozemkového úradu. K realizovaniu tohoto zamýšľaného úkonu nedošlo, hoci Štátny pozemkový úrad k odpredaju zbytkového statku rozhodnutím č. j. 23.228/30, II/3 C udelil zásadný súhlas a hoci X. so súhlasom žalovaného Dra F. ako právneho zástupcu odpredávateľa už koncom hospodárskeho roku 1928/1929 vstúpil do užitku zbytkového statku, lebo v roku 1933 oznámil Štátnemu pozemkovému úradu tak X. ako aj menom odpredávateľa žalovaný Dr. F., že X. pre finančné ťažkosti nie je v stave prevziať zbytkový statok, vyplatiť kúpnu cenu a všetky poplatky a že preto od kúpy odstupuje. Kúpa zbytkového statku bola potom so súhlasom Štátneho pozemkového úradu realizovaná v prospech iných kupiteľov pri podmienkach stanovených Štátnym pozemkovým úradom, ktoré aj čo do výšky kúpnej ceny boli v podstate rovnaké s podmienkami prv pre X-a stanovenými a tento v dôsledku toho odovzdal zbytkový statok do držby novým nabyvateľom. Žalobkyňa ako cesionárka X-a domáhala sa žalobou na žalovanom zaplata 150.000 Kč na tom základe, že celá transakcia bola prevedená na podnet žalovaného Dra F., ktorý prevzal poverenie od X-a, aby našiel nového kupiteľa pod podmienkou, že X. za postúpenie svojho čakateľského práva na zbytkový statok dostane v hotovosti vyplatené odstupné v sume 150.000 Kč. Všetky tri sudy žalobu zamietly. Najvyšší súd z týchto dôvodov:

Tak pôvodné scudzenie zabranej pôdy v smysle § 7 záborového zákona, ako aj prípadné jej ďalšie scudzenia podliehajú predpisom, stanoveným zákonnými normami o prevádzaní pozemkovej reformy. Verejnoprávny účel prevádzania pozemkovej reformy pri každej dispozícii zabranou pôdou bezvýhrane vyžaduje výslovnú spoluúčasť Štátneho pozemkového úradu, ako rozhodujúcej administratívnej vrchnosti a dozorčieho orgánu jej prevádzania. Keď však v pomere bezprostredne interesovaných smluvných strán v smluve neobsiahnuté a Štátnym pozemkovým úradom výslovne neschválené smluvné podmienky nezakladajú právny záväzok, nemožno sa dovolávať ani v pomere k tretej osobe takých nárokov, základom ktorých je úmluva strán smerujúca na obídienie zákonných noriem. Predmetom úmluvy cedenta žalujúcej strany a žalovaného bolo — aj podľa vlastného prednesu žalobkyne — nie uspokojenie nároku oprávneného uchádzača prídelom pôdy pri zachovaní predpisov zákona, ale utvorenie stavu, ktorý v jeho celku už podľa povahy dohodnutia nemohol byť známy Štátnemu pozemkovému úradu a smeroval zrejme len k dosiahnutiu neprípustného, zákonom o pozemkovej reforme sa priečiaceho zisku.

So zreteľom na túto okolnosť žalobe právom nebolo vyhovené a bola preto dovolacia žiadosť strany žalujúcej ako neopodstatnená zamietnutá.

Čís. 14943.

Kto nadobudol podľa § 3 zákona o zrušení sverenstva č. 179/1924 Sb. z. a n. majetok drier sverenský po fiduciárovi ako najbližší čakaťel', nie je povinný trpeť exekúciu, vedenú na tento majetok pre dlhy zomrelého fiduciára na daniach a sociálnych príspevkoch.

(Rozh. zo 7. februára 1936, Rv III 1059/35.)

Žalované strany: Čs. erár a okresná nemocenská poisťovňa v B. zabavily pre nedoplatky, ktoré mal zomr. Dr. Michal E. na daniach a poisťovacích príspevkoch, rôzne hnutelnosti. Žalobník nezl. Karol E. domáhal sa žalobou uvoľnenia týchto hnutelností zo zabavenia na tom základe, že hnutelnosti patria k bývalému sverenskému majetku, ktorý mal dlžník Dr. Michal E. len v držaní ako fiduciár s obmedzením fideiúdiárnou substitúciou v prospech najbližšieho čakaťela, ktorým bol žalobník, a nemôžu byť preto pre dlhy Dra Michala E. zabavené.

Súd prvej stolice žalobe vyhovel, odvolací súd ju zamietol z týchto dôvodov: Žalobník tvrdí a nie je vyvrátené, resp. je dokázané, že v dobe, keď nadobudol účinnosť zákon zo dňa 3. júla 1924 čis. 179 Sb. z. a n., t. j. 14. novembra 1924, bol držiteľom sverenského majetku Dr. Michal E. a prvým čakaťelom bol otec terajšieho žalobníka st. Karol E., ako aj to, že v lehote, stanovenej v § 2 zák. čis. 179/1924 Sb. z. an., totiž do 6 mesiacov od účinnosti zákona, sa nestala dohoda medzi držiteľom fideikomisu a čakaťelmi, že k dohode o nástupníctve došlo až v r. 1928, ktorú dohodu vzal na vedomie krajský súd v B. usnesením z 9. februára 1931, ďalej, že vlastníkom bývalého sverenského majetku stal sa terajší žalobník — na základe usnesenia